

A FÉNY AZ ABLAKBAN

Életem nagy részében azt hittem, egy ember értékét az méri, amit sikerül elérnie. Ahogy teltek az évek, elkezdtem észrevenni, hogy azok az emberek, akikre a legjobban emlékeztem, szinte sosem estek egybe azokkal, akik a legimpozánsabb eredményeket érték el. Azokra emlékeztem, akik közel maradtak, akik meghallgattak, akik jelen voltak. Az emberi emlékezet nem csak azt jegyzi meg, amit tettél. Azt jegyzi meg, hogyan érezted magad mástól.

Sokan azt gondolják, hogy segíteni annyit jelent, mint megoldásokat találni. Már nem vagyok ebben ilyen biztos. Azok az emberek, akik valóban segítettek nekem, nem mindig birtokolták a válaszokat. Gyakran csak a hajlandóságot birtokolták, hogy ott maradjanak. És ez elég volt. Egy olyan társadalomban élünk, amely tele van kapcsolatokkal, és gyakran szegény a jelenlétben – másodpercek alatt elérhetünk bárkit, mégis sokan magányosabbnak érzik magukat, mint valaha.

Az idővel megtanultam, hogy sok probléma nem azt kéri, hogy azonnal megoldjuk. Azt kéri, hogy átéljük. És amikor egy problémát át kell élni, a jelenlét többet ér, mint a szakértelem. Abbahagytam, hogy kötelességemnek érezzem mindenre megoldást találni, és elkezdtem egy másfajta minőséget művelni: az elérhetőséget.

Az emberek sok mindent elfelejtenek. Elfelejtik a szavakat, a dátumokat, még a fontos eseményeket is. De ritkán felejtik el, ki maradt mellettük a szükséges pillanatban. Nem tudjuk mindig megváltoztatni, ami történik, nem tudunk mindig gyógyítani vagy megmenteni vagy megérteni. De ott lehetünk. És sokkal gyakrabban, mint gondolnánk, a jelenlét elég.

Ferdinando Frega
Gillette Man